

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **Mgr. P.N.**, IČO: xxx
sídlem xxx

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní třída 118/16, 110 00 Praha 1
zastoupené advokátem JUDr. Petrem Čápem
sídlem Lazarská 11/6, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 7. 11. 2019, č. j. K 40/2019

takto:

- I. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 7. 11. 2019, č. j. K 40/2019, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 29. 10. 2020 u Městského soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory (dále jen „odvolací kárný senát“) ze dne 7. 11. 2019, č. j. K 40/2019 (dále

jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 32 písm. c) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní kárný řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory (dále jen „kárný senát“) ze dne 7. 6. 2018, sp. zn. K 40/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Kárný senát rozhodl prvostupňovým rozhodnutím, že se žalobce dopustil kárného provinění tím, že: „dne 15. 9. 2018 v 5:16 hod publikoval na svém twitterovém profilu xxx (dále jen „profil“), z něhož je patrné, že je osobou, která je advokátem, a na němž uvádí odkaz na své webové stránky xxx zprávu obsahující vulgarismus a znaky xenofobie tohoto znění: „Moje nejoblíbenější hodnota ochránců křesťanské Evropy je ta, že se nemá pomáhat topícím lidem a sirotkům. Jak pravil Ježíš: Nechej je zmrdy, jen ať chcípnou.“ (dále jen „tweet“ nebo „zpráva“), tedy nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidla profesní etiky ukládající mu povinnost všeobecně slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu“, čímž porušil § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), ve spojení s čl. 4 (odstavec neupřesněn), usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesní etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „etický kodex“). Podle ustanovení § 32 odst. 5 zákona o advokacii kárný senát od uložení kárného opatření upustil.

II. Napadené rozhodnutí

3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, kterým jej napadl v celém rozsahu. Žalobce měl za to, že rozhodnutí stojí na chybném a neúplném zjištění skutkového stavu, nesprávném právním hodnocení, vymezený skutek se nestal a rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
4. Hlavní odvolací námitka žalobce směřovala proti nedostatku pravomoci kárného senátu k vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalobce měl za to, že jeho jednání nelze podřadit pod okruh záležitostí, které je kárný senát oprávněn projednat a rozhodnout, neboť se jednalo o projev osobní, projev názoru svobodného občana v jeho soukromém životě a nebylo tvrzeno ani prokázáno, že by tweet souvisel s výkonem advokacie. Proto nemohla být dána pravomoc prvostupňového správního orgánu věc projednat a nemohlo se jednat o porušení zákona o advokacii a etického kodexu, protože na dané jednání nedopadají.
5. Žalobce dále napadal nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť dle prvostupňového rozhodnutí byl celý obsah tweetu textem v uvozovkách, ačkoliv tweet byl publikován bez uvozovek a v uvozovkách byla pouze část, kterou žalobce neoznačuje za svůj výrok, ale za výrok Ježíše. Použitým vulgarismem v této části žalobce zdůrazňoval, že Ježíš by rozhodně nic takového neřekl, ale jistě by nás nabádal k pomoci. K tomu dále podotkl, že z jeho strany se jednalo o ironii jako nástroj kritiky, přičemž dle žalobce každá ironie nese s sebou riziko, že ji někdo nedůvtipný nepochopí.
6. Prvostupňové rozhodnutí dále žalobce považoval za nepřezkoumatelné, a to proto, že v jeho výroku chybí označení odstavce článku 4 etického kodexu, k jehož porušení mělo dojít.
7. Následně žalobce kárnému senátu vytýkal, že se řádně nevypořádal s jeho námitkami. Ohradil se vůči výroku prvostupňového rozhodnutí, dle kterého tweet obsahuje „znaky xenofobie“, přičemž není dle žalobce vůbec zřejmé, jak k tomuto závěru kárný senát dospěl. Žalobce namítl, že takové tvrzení poškozují jeho dobré jméno a čest a proto by takové obvinění mělo být precizně odůvodněno.

8. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí se zákon o advokacii a etický kodex nevztahují jen na samotný výkon advokacie, ale advokát je jimi vázán i v běžném občanském životě. Jde o obecnou povinnost advokáta chovat se tak, aby nebyla snížena důstojnost advokátního stavu. Odvolací kárný senát dále v napadeném rozhodnutí konstatoval, že při posuzování konkrétního jednání nepochybně záleží na tom, zda alespoň někteří zúčastnění věděli, že nevhodně se chovající nebo vyjadřující osoba je advokátem. Toto kritérium bylo dle odvolacího kárného senátu v posuzovaném případě splněno, neboť žalobce na svém twitterovém profilu sám uvádí, že je advokát a odkazuje na něm na webové stránky své advokátní kanceláře. Ostatně i v samotném odvolání žalobce uvedl, že každý o něm ví, že je advokát, neboť je v posledním roce mediálně jedním z nejviditelnějších.
9. V konkrétní situaci pak dle odvolacího kárného senátu záleží, do jaké míry je důstojnost a vážnost advokátního stavu jednáním žalobce ohrožena, když v tomto případě jde o míru měřitelnou počtem lidí, kteří na zveřejněnou zprávu zareagovali.
10. Neuvedení odstavce v článku 4 etického kodexu ve výroku prvostupňového rozhodnutí vyhodnotil odvolací kárný senát nikoliv jako podstatnou vadu řízení mající za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ale jako pouhou písařskou chybu, ke které došlo při písemném vyhotovení rozhodnutí. Z protokolu o jednání kárného senátu ze dne 7. 6. 2019 odvolací kárný senát zjistil, že při vyhlášení prvostupňového rozhodnutí byla právní kvalifikace uvedena úplně, tedy včetně konkrétního odstavce 1 v článku 4 etického kodexu.
11. K námitce žalobce, že pokud kárný senát označí advokáta za xenofoba, respektive jeho vyjádření za xenofobní, měla by takové dehonestující a urážlivé označení umět obhájit minimálně tím, že jej řádně odůvodní, odvolací kárný senát v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce si prvostupňové rozhodnutí špatně a široce vyložil ve svůj neprospěch, neboť „*kárný senát uvěřil obhajobě kárně obviněného v tom smyslu, že předmětný výrok byl ironií, což vyjádřil pod bodem 6 odůvodnění rozhodnutí.*“ Odvolací kárný senát dále konstatoval, že výrok prvostupňového rozhodnutí neuvádí, že žalobce vulgární člověk a xenofob, ale že publikoval konkrétní jednu zprávu obsahující vulgarismus a znaky xenofobie, což je dle odvolacího kárného senátu rozdíl. Zároveň odvolací kárný senát s odkazem na prvostupňové rozhodnutí potvrdil, že i on „*uvěřil kárně obviněnému, že svůj dosti nešťastně formulovaný výrok myslel ironicky, třebaže nebylo vůbec jednoduché k tomuto závěru pouze na první přečtení zveřejněné zprávy dospět, a to pro její strohost bez širšího kontextu.*“
12. Podstatou provinění je dle odvolacího kárného senátu to, že měl žalobce při formulování své zprávy týkající se citlivého politického a lidského tématu předem počítat s možností, že pravý smysl toho, co chtěl zprávou vyjádřit, někdo nepochopí a zprávu měl formulovat tak, aby toto nebezpečí co nejvíce minimalizoval, tedy vyjádřit ji jinak a bez použití vulgarismu.
13. Ze shora uvedených důvodů odvolací kárný senát napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl, neboť jej shledal nedůvodným a potvrdil prvostupňové rozhodnutí kárného senátu.

III. Žaloba

14. *První žalobní námitkou* žalobce namítal nedostatek pravomoci kárného i odvolacího kárného senátu. Z tohoto důvodu považuje žalobce napadené i prvostupňové rozhodnutí ve smyslu § 77 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), za nicotná. Aby vytykaný skutek mohl být kárným proviněním, musel by být dle žalobce spáchán advokátem při výkonu advokacie nebo v souvislosti s výkonem advokacie. Žalobce ale svůj projev na sociální síti Twitter neučinil při výkonu advokacie, při poskytování právních služeb, ani v souvislosti s ním. Znění tweetu žádným způsobem obsahově ani jinak nesouviselo s advokací, jejím výkonem, ani s postavením advokáta ve společnosti. Proto k prvnímu žalobnímu bodu uzavřel, že předmětný skutek nemůže být posuzován jako kárné provinění ve smyslu zákona o advokacii a etického

kodexu a jelikož v důsledku toho nešlo o kárné provinění, není odvolací kárný senát nadán pravomocí k jeho projednání a rozhodnutí.

15. *Ve druhé žalobní námitce* žalobce uvedl, že si je vědom, že jeho projev je při výkonu advokátní profese limitován měřítky advokátní etiky, avšak jeho projev v soukromém občanském životě by neměl být vždy striktně těmito měřítky hodnocen, neboť i advokát má nárok na svobodu projevu a politické názory. Proto žalobce namítal, že odvolací kárný senát měl vyvinout větší úsilí při zkoumání a hodnocení, zda byl tweet publikován v souvislosti s výkonem advokacie, či zda jde o ostrou soukromou kritiku člověka nespokojeného s řešením tehdejší uprchlické krize.
16. *Třetí žalobní námitkou* žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu, spočívající v neúplném zjištění, do jaké míry mohl mít inkriminovaný tweet reálnou možnost opravdu snížit důstojnost a vážnost advokátního stavu v očích veřejnosti. Pochybení odvolacího kárného senátu shledal žalobce v rezignaci na zkoumání existence osoby stěžovatele A. M. v tom ohledu, zda osoba stěžovatele vůbec reálně existuje. Dále žalobce namítal, že v kárné žalobě se sice zmiňuje, že tweet vidělo více než 1 500 respondentů, odvolací kárný senát je ale nijak neidentifikuje, ani neprokazuje existenci žádné skutečné osoby, která by se s tweetem reálně seznámila. K tomu dále doplnil, že síť Twitter je stejně jako jiné sociální sítě tvořena profily právnických a fyzických osob, které ale nemusejí představovat žádné skutečné a existující subjekty, neboť mohou být falešné, zřízené za účelem cíleného generování obsahu a interakcí nebo může jít o „roboty“.
17. *Čtvrtou námitkou* žalobce uvedl, že odvolací kárný senát neposoudil, jak konkrétně a v jakém rozsahu bylo tweetem zasaženo do důstojnosti advokátního stavu. Žalobce se neztotožnil s tvrzením, že použití vulgarismu v tweetu mohlo být automaticky způsobilé poskvřnit pověst a důstojnost členů advokátního stavu a advokátní profese v očích veřejnosti. Proto namítal, že vulgární výraz byl použit právě proto, aby bylo pro všechny na první pohled zřejmé, že jde o ironii, neboť takový výrok nemohl Ježíš nikdy říci. Jedinou, dle žalobce, dohledatelnou osobou, která zprávu pochopila jako xenofobní a vážně míněnou je tak kárný žalobce.
18. Z důvodů shora uvedených žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalované

19. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 19. 7. 2019 k *prvnímu a druhému žalobnímu* bodu poznamenala, že se zákon o advokacii a etický kodex nevztahují pouze na výkon advokacie, ale předmětná ustanovení platí i pro soukromý život advokáta. Žalobce se prezentuje na veřejnosti, včetně jeho twitterového profilu, jako součást advokátního stavu a vystupuje-li takto veřejně, musí tak činit s vědomím všech povinností, které se ke stavovskému statusu váží, včetně kárné odpovědnosti za jednání. Dále konstatovala, že pojem „výkon advokacie“ je pojmem nesrovnatelně širším než pojem „poskytování právních služeb“. K žalobcem tvrzené nicotnosti napadeného rozhodnutí dodala, že ustanovení správního řádu týkající se nicotnosti se na kárné řízení nevztahují.
20. Žalovaná *ke třetímu žalobnímu bodu* uvedla, že byly provedeny všechny navržené důkazy a skutkový stav nezbytný pro vydání rozhodnutí byl řádně zjištěn. Existence osoby podávající stížnost není relevantní, neboť kárné řízení je zahájeno až kárnou žalobou, nikoliv stížností. Ani existence osob, kterých se jednání skutečně dotklo, není relevantní, skutková podstata kárného provinění s takovým následkem spojena není.
21. Vulgární projevy jsou, v souvislosti se *čtvrtou žalobní námitkou*, dle žalované „*společensky obecně nepřijatelné, tím spíše, že byly učiněny v období eskalace uprchlické krize a tím spíše, že si žalobce vzal do úst i osobu představující pro věřící náboženský symbol.*“ Vulgární projevy jsou proto způsobilé v očích

kohokoliv snížit důstojnost osoby, která se takto projevuje a pokud se sama prezentuje jako součást určitého stavu, mají bez dalšího vliv i na zachování důstojnosti advokátního stavu jako takového. Použití vulgarismu žalobce ani nerozporuje, podle žalované si je vědom toho, že jeho projev překročil hranici společenské vhodnosti a přijatelnosti; zda šlo o ironii či nikoliv je dle žalované lhostejné.

22. Žalovaná proto měla, z důvodů výše uvedených za to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno po řádném procesu na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a s právními závěry jemu příslušnými. Žalobce nebyl jeho vydáním ani postupem, který jeho vydání předcházela, na svých právech nijak zkrácen. Proto žalovaná navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V. Další podání účastníků

23. V podání ze dne 9. 9. 2019 žalobce upozornil na skutečnost, že zaslal žalované stížnost na advokáta JUDr. Tomáše Sokola, místopředsedu představenstva žalované, jenž v článku s názvem *Prostituce včera a zítra*, zveřejněném dne 13. 5. 2019 na internetových stránkách epravo.cz, použil opakovaně vulgarismy. Žalobce poukázal na to, že na základě této jeho stížnosti nebyla podána na JUDr. Sokola kárná žaloba. Žalobce závěrem podání uvedl, že jeho jednání je méně závažné než jednání advokáta, na které upozornil stížností a je tedy zřejmé, že se nemohl dopustit kárného provinění.
24. Žalobce následně objasňoval princip fungování Twitteru a dosah jednotlivých příspěvků k osobám, které daný profil sledují a k osobám sledujícím osobu, která příspěvek přesdílí (tzv. retweet) na svůj profil. Žalobce míní, že osoby, které jeho profil sledují, jsou znalé jeho způsobu vyjadřování názorů. Riziko nepochopení při retweetu přirovnal k filmovým výroky nebo vtipům, kdy je obvyklé, že někdo vtip pochopí a další nikoliv. Dále uvedl, že je na posluchači, aby si ironie všiml a právě použitý vulgarismus byl výstražným světlem k pochopení, že se o ironii skutečně jedná.

VI. Jednání před soudem

25. Při jednání konaném dne 23. 9. 2022 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
26. Žalobce označil podání kárné žaloby, napadené rozhodnutí a argumentaci desinterpretující tweet za účelové, neboť se členy vedení žalované má žalobce osobní spory. Uvedl, že Twitter neumožňuje použít intonaci hlasu nebo například kurzívu, proto ironii zdůraznil právě použitím vulgarismu. Za hlavní žalobní námitku žalobce označil argument, že jednání spočívající v publikaci tweetu nebylo výkonem advokacie a poukázal na rozhodnutí soudu v obdobné věci sp. zn. 9Ad 5/2019), v níž bylo rozhodnuto, že o výkon advokacie nejde. K posouzení vulgarismu poukazuje na článek, který soud již předložil s podáním ze dne 9. 9. 2019. Tento článek byl navržen jako důkaz. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil.
27. Zástupce žalované odkázal na obsah vyjádření k žalobě a upozornil, že soud již rozhodoval v obdobných věcech (sp. zn. 9Ad 5/2019 a sp. zn. 9 Ad 17/2018-35). Dále doplnil, že žalobce běžně na svém twitterovém profilu sdílí aspekty své právní praxe a k tomuto citoval příspěvek žalobce, který zveřejnil dne 22. 9. 2022 (tedy den před jednáním před soudem) na svém profilu a kterým pojednával o nadcházejícím jednání před soudem. Zástupce žalované rovněž poukázal na 20 600 sledujících žalobcova profilu. Zopakoval i sebereflexi žalobce při kárném řízení, kdy uvedl, že použitý vulgarismus byl hraniční. Tato reflexe vedla kárný senát k upuštění od uložení kárného opatření. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
28. Návrhy na provedení důkazů soud zamítl, neboť se jednalo o listiny, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vycházel a jehož obsah

s ohledem na právní názor soudu k rozhodnutí věci zcela postačoval. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS).

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

29. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
30. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
31. Žalobce dne 15. 9. 2018 publikoval na svém twitterovém profilu xxx tweet, jehož znění bylo následující: *Moje nejoblíbenější hodnota ochránců křesťanské Evropy je ta, že se nemá pomáhat topícím lidem a sirotkům. Jak pravil Ježíš: "Nechej je zmrdy, jen ať chcípnou."*
32. Dne 19. 9. 2018 byla žalované doručena stížnost, kterou stěžovatel A. M. vyjadřoval své pohoršení způsobené předmětným tweetem. Dle stěžovatele šlo o porušení pravidel etického jednání velmi hrubým způsobem, neboť tweet obsahoval vulgarismy, čímž žalobce nepostupoval při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu. Stížnost byla doplněna o printscreen zveřejněné zprávy a několika reakcí v diskuzi pod příspěvkem. Stížnost obsahuje znění tweetu v autentickém znění, tedy se shodným použitím uvozovek jako v původním tweetu žalobce.
33. Předsedou kontrolní rady žalované byla podána proti žalobci kárná žaloba. Jednání je dle kárné žaloby vulgární, xenofobní a žalobce „*pregnantně vyjádřil svůj lidský názor, že se nemá pomáhat nikomu, kdo není křesťanem. Mohou se topit, být bezbrannými sirotky a dle kárně obviněného jako advokáta: jen ať chcípnou.*“ V kárné žalobě a ve všech následujících písemnostech vyhotovených žalovanou je již citace tweetu uvedena chybně, neboť celý text ohraničuje uvozovkami.
34. Žalobce vyjádřil, v reakci na kárnou žalobu, pochybnosti o nepodjatosti osob vystupujících za žalovanou, neboť se žalobce ve své advokátní činnosti zabývá především zastavováním exekucí vedených podle neplatných rozhodčích doložek, které vydávaly i osoby vystupující za žalovanou. Pochybení dotčených rozhodců může vyvolat jejich hmotnou odpovědnost, přičemž dle žalobce jde o částky v řádech milionů Kč. K přiblížení doplnil, že jde o usnesení exekutora č. j. 203 EX 24522/13-57 a č. j. 203 EX 24495/13-72. Dále uvedl, že ve tweetu šlo o výrok zjevně ironický, reagující na aktuální uprchlickou krizi. Upozorňuje, že byl zveřejněn v době, kdy premiér ČR odmítl pomoci válečným sirotkům a ze strany společnosti zaznívaly výkřiky o ochraně „křesťanské Evropy“ před uprchlíky.
35. Ve věci se konalo dne 7. 6. 2019 jednání před správním orgánem. V průběhu jednání před kárným senátem žalobce uvedl, že jeho zpráva na Twitteru je zjevně ironická a říkála přesný opak, než jak ji vyložil kárný žalobce. Proto vyzval uživatele této sociální sítě, aby napsali, zda ironii poznali. Uvedl, že dle více než 700 komentářů byla ironie pochopena. Dále zopakoval svoji obavu o nepodjatost, kdy vydáváním neplatných rozhodčích doložek i po vydání sjednocující judikatury, je poškozena i banka, jejímž akcionářem žalobce je. K použití vulgarismu poukázal na článek místopředsedy žalované, ve kterém se vyskytuje vulgarismů více, přesto jeho případná kárná odpovědnost nebyla nikým vyvozena, ani namítána. Žalobce si nicméně uvědomoval, že jeho projev byl na hraně a dnes by situaci popsal jinak. Následně doplnil, že nešlo o výrok do médií, ale

o příspěvek na jeho profilu v uzavřené síti. V závěrečné řeči odkázal na své vyjádření k žalobě a konstatoval, že použitý vulgarismus byl poplatný době zveřejnění tohoto příspěvku. Po poradě kárný senát rozhodl, že se žalobce dopustil kárného provinění a zároveň upustil od uložení kárného opatření.

36. V písemném vyhotovení prvostupňového rozhodnutí kárný senát uvedl, že obsah tweetu žalobce považuje za jeho výrok, ačkoliv právní kvalifikace tohoto výroku je v podané kárné žalobě velmi přísná. Přesto, že se dle kárného senátu nejednalo o přímý výkon advokacie, patří k ustálené kárné praxi, že se pravidla profesní etiky, dle příslušných právních předpisů, vztahují na advokáty na veřejnosti a ve veřejně dostupných prezentacích vždy. K vyjádřené obavě žalobce ohledně možné podjatosti vysvětlil, že podání kárné žaloby je rozhodnutím kolektivního orgánu a tato obava je tedy lichá. Z těchto důvodů kárný senát shledal, že dané jednání a užití vulgarismů ve veřejném prostoru je závažným porušením povinností advokáta dle zákona o advokacii a dle etického kodexu.
37. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání. O odvolání rozhodl odvolací kárný senát bez jednání napadeným rozhodnutím.
38. Soud o věci uvážil následovně.
39. Na úvod se soud musel vypořádat s *první žalobní námitkou*, kterou žalobce namítal nedostatek pravomoci žalované věc projednat a rozhodnout. Pokud by totiž byla tato námitka shledána důvodnou, nedocházelo by k soudnímu přezkumu rozhodnutí, žádné rozhodnutí by neexistovalo a soud by výrokem pouze deklaroval nicotnost napadeného správního rozhodnutí.
40. Pravomoc je definována jako oprávnění příslušného orgánu vykonávat veřejnou moc v oblasti své působnosti zákonem stanovenými právními prostředky, např. vydáváním právních předpisů, správních rozhodnutí. Vedle toho věcná příslušnost vyjadřuje vztah určitého správního orgánu k předmětu řízení. Správní orgány jsou věcně příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona. Jde o to, který správní orgán ze skupiny správních orgánů působících v určitém odvětví (resortu) veřejné správy je oprávněn provádět druhově určené správní řízení v konkrétní věci.
41. Podle Nejvyššího správního soudu „*institut věcné příslušnosti slouží k určení, který z orgánů nadaný obecně pravomocí rozhodovat o právech a povinnostech osob ve veřejné správě bude rozhodovat v konkrétní věci. Věcnou příslušnost samozřejmě nelze vymezovat individuálně, tj. s ohledem na každý jednotlivý společenský vztah, nýbrž druhově: právo vytváří okruhy věcí spojených vnitřní podobností, definuje je společnými znaky a tyto skupiny obsahově příbuzných věcí pak svěřuje k rozhodování jednotlivým správním orgánům. Absolutní nedostatek věcné příslušnosti nastává tehdy, jestliže o věci nerozhoduje orgán k tomu určený, nýbrž orgán jiný – takový, jemuž jsou k rozhodování svěřeny věci obsahově odlišné.*“ (srov. rozsudek ze dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Ads 87/2013-131).
42. Nicotnost je pak natolik intenzivní vadou rozhodnutí, pro kterou správní akt za rozhodnutí vůbec nelze považovat (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001-96 nebo ze dne 29. 7. 2009, čj. 3 As 1/2009- 171, č. 2475/2012 Sb. NSS).
43. Dle § 33 odst. 1 zákona o advokacii je kárný senát oprávněn rozhodovat, „*žda se advokát nebo advokátní koncipient dopustil kárného provinění, a o uložení kárného opatření rozhoduje v kárném řízení zahájeném na základě kárné žaloby podané kárným žalobcem [...] tříčlenný kárný senát složený ze členů kárné komise.*“
44. Dle § 32 odst. 2 zákona o advokacii je kárným proviněním „*závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem [...]*“

Zvláštním zákonem je například etický kodex, který stanovuje všeobecnou povinnost poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.

45. Ze shora uvedeného vyplývá, že žalovaná postupovala v zákonem vymezené působnosti (rozhodování, zda došlo ke kárnému provinění) a pravomoci – tedy zákonem předpokládaným způsobem věc projednat a rozhodnout o právech a povinnostech účastníka. Žalobcova argumentace, že žalovaná nemá v dané věci pravomoc, protože k jednání nedošlo při výkonu advokacie, není správná, neboť posouzení, zda šlo či nešlo o jednání v rámci výkonu advokacie, je předmětem rozhodování kárné komise - mezikrokem k výsledku samotného správního řízení.
46. V napadeném ani v prvostupňovém rozhodnutí tak soud neshledal vady, pro které by bylo možno tato rozhodnutí považovat za nicotná. Pro úplnost pak soud k právě uvedenému dodává, že žalobcova argumentace § 77 správního řádu, je rovněž nesprávná, neboť ustanovení správního řádu se v kárném řízení (s výjimkou základních zásad činnosti správních orgánů) nepoužijí z důvodu odlišné procesní úpravy, na kterou odkazuje zákon o advokacii v § 35e odst. 2.
47. Námitka nedostatku pravomoci žalované je nedůvodná.
48. Soud následně ověřil, zda rozhodnutí netrpí některou z vad, jejichž existenci je povinen zkoumat z úřední povinnosti. Správní soudy v minulosti nescetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
49. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže se správní orgán [...] nevypořádá se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře dospěl k závěru, že je povinností odvolacího správního orgánu přezkoumat napadené rozhodnutí v kontextu všech odvolacích důvodů a vypořádat se s nimi (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2009, č. j. 7 Afs 116/2009 - 70). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tuto vadu nelze zhojit vyvrácením odvolacích námitek ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Pokud soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., uvede pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje, další žalobní námitky již nepřezkoumává (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal, dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat (viz rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 - 35, publikovaný pod č. 359/2004 Sb. NSS).
50. Správní orgán prvního stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvádí, že se žalobce dopustil kárného provinění, neboť zveřejnil „*zprávu obsahující vulgarismy a znaky xenofobie*“ a „*nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu*“. Následně prvostupňový správní orgán v odůvodnění konstatuje, že „*má kárně obviněný pravdu v tom, že předmětný výrok ... byl učiněn s ironií či sarkasmem*“. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí tedy kárný senát uvádí, že jde o zprávu se znaky xenofobie, současně však v odůvodnění na straně 3 uznává, že v posuzovaném případě byl předmětný výrok ze strany žalobce učiněn s ironií a sarkasmem, aniž jakkoliv pojedná a objasní, v čem kárný senát spatřuje u vytýkaného jednání „*znaky xenofobie*“.
51. Proti absenci odůvodnění výroku, pokud jde o vymezení znaků xenofobie, se žalobce ohradil v podaném odvolání. V rámci odvolacích námitek uvedl otázky, které správní orgán prvního

stupně opomněl zodpovědět, a to: „*Kde jsou znaky xenofobie? Jak k tomu kárný senát došel? Z čeho tak usoudil? Jak se mám bránit v odvolacím řízení, když není patrné, jak kárný senát uvažoval? Vůči komu jsem xenofobní?*“

52. S odvolací námitkou nepřezkoumatelnosti z důvodu nedostatečného zdůvodnění části výroku o znacích xenofobie se odvolací orgán vypořádal pouze konstatováním, že si kárně obviněný prvostupňové rozhodnutí „špatně a široce vyložil ve svůj neprospěch“, neboť ve výroku není označen za xenofoba, ale je v něm pouze uvedeno, že žalobce „publikoval konkrétní jednu zprávu obsahující vulgarismus a znaky xenofobie, což je rozdílné“. Odvolací kárný senát současně potvrdil, že stejně jako prvostupňový správní orgán i on uvěřil, že ze strany žalobce šlo v daném případě o ironii a sarkasmus. Pokud však kárný senát ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezil kárné provinění, jehož se žalobce měl dopustit, jako publikování tweetové zprávy obsahující (i) vulgarismus a (ii) znaky xenofobie, byl správní orgán povinen zdůvodnit oba znaky, kterými došlo k naplnění dané skutkové podstaty, tedy uvést nejen v čem spatřuje vulgarismus, ale i v čem shledal znaky xenofobie. Správní orgán se však vymezením znaků xenofobie ve vztahu k vytýkanému jednání nijak nezabýval, neuvedl, jak k tomuto závěru dospěl a jak uvažoval. Rozpor mezi výrokem a odůvodněním prvostupňového rozhodnutí je pak o to méně srozumitelný za situace, kdy z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplynulo, že při posouzení věci kárný senát měl za prokázané, že ze strany žalobce se v daném případě jednalo o ironii a sarkasmus a tweetová zpráva tedy nebyla míněna vážně.
53. Soud podotýká, že odvolací orgán dostojí své přezkumné povinnosti i tak, že pouze doplní odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Naopak mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání mohou být vyplněny odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, které tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek s rozhodnutím o odvolání (srov. rozsudek NSS č. 6 As 161/2013-25). V projednávané věci tomu tak ale není, neboť zdůvodněním, v čem jsou u vytýkaného jednání spatřovány znaky xenofobie, se nezaobíral ani jeden z kárných orgánů ČAK.
54. Kárný senát tak zatížil prvostupňové rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť nelze přezkoumat výrok, když není zdůvodněno, jak k tomuto výroku ve všech znacích vytýkaného jednání správní orgán dospěl.
55. Soud je oprávněn (a současně povinen) přihlédnout k vadám nepřezkoumatelnosti z úřední povinnosti pouze tehdy, pakliže brání soudnímu přezkumu rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Současně není oprávněn přihlédnout k vadě řízení, která není žalobcem namítána, pokud nebrání soudu přezkoumat rozhodnutí v rozsahu všech uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Z tohoto důvodu se soud nezabýval nevypořádaným odvolacím důvodem, spočívajícím v nesprávné citaci tweetu. Byť je zcela zřejmé, že uvedená citace není v souladu s originálním zněním, nejedná se dle soudu o vadu bránící přezkumu rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů.
56. Dále se městský soud zabýval námitkami týkajícími se podstaty kárného provinění, neboť vztahuje-li se důvod nepřezkoumatelnosti jen k některým z více navzájem oddělitelných skutkových a právních otázek a má-li řešení ostatních otázek význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci, krajský soud ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky přezkoumá (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 212/2006-74).
57. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
58. Dle § 1 odst. 1 zákona o advokacii upravuje tento zákon podmínky, za nichž mohou být poskytovány právní služby, jakož i poskytování právních služeb advokáty (dále jen „výkon advokacie“).

59. Dle § 1 odst. 2 zákona o advokacii se poskytováním právních služeb rozumí zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu. Poskytováním právních služeb se rozumí rovněž činnost opatrovníka pro řízení ustanoveného podle zvláštního právního předpisu, je-li vykonávána advokátem.
60. Dle § 17 zákona o advokacii advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.
61. Dle čl. 4 odst. 1 etického kodexu je advokát všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.
62. Dle čl. 4 odst. 3 etického kodexu jsou projevy advokáta v souvislosti s výkonem advokacie věcné, strízlivé a nikoliv vědomě nepravdivé.
63. Dle § 7 kárného řádu je kárné řízení zahájeno dnem, kdy byla kárná žaloba Komoře doručena.
64. S ohledem na skutečnost, že žalobce byl postižen za svůj psaný projev na sociální síti, musí soud předně vyzdvihnout důležitost svobody projevu v demokratickém právním státě. Jak opakovaně konstatoval Ústavní soud: „Právo na svobodu projevu a právo na informace jsou jedním ze základních kamenů demokratického státu, neboť teprve svobodné informace a jejich výměna a svobodná diskuse činí z člověka občana demokratické země“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. I. ÚS 526/98). Platí přitom, že „svoboda projevu jako taková se vztahuje nejen na tvrzení či stanoviska příznivě přijímaná či považovaná za neškodná nebo bezvýznamná, ale i na ta, která jsou považována za polemická, kontroverzní, šokující nebo třeba i někoho urážející“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 1990/08). „Je základním principem soudobé euroatlantické společnosti, že i nadnesené a přehánějící názory, a to dokonce i názory někoho urážející, jsou-li proneseny ve veřejné či politické debatě, jsou názory ústavně chráněnými“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03). Zda předmětná tvrzení či stanoviska nepřekročila meze, kdy je lze označit za fair a tedy požívající ústavní ochrany, je pak třeba vždy posoudit ve světle věci jako celku, včetně jejich znění a v kontextu, v němž byla pronesena (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2018, č. j. 9Ad 10/2015 – 122).
65. Soud se rovněž ztotožňuje s obecnými východisky k otázce důstojnosti advokátského stavu tak, jak je vytyčil devátý senát ve shora citovaném rozsudku ze dne 10. 10. 2018, č. j. 9Ad 10/2015-122: „Soud si je rovněž vědom nezbytnosti zachování důstojnosti advokátského stavu. Podle § 17 zákona o advokacii advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis, kterým je etický kodex.“
66. Pojem důstojnost advokátského stavu není v zákoně o advokacii ani v etickém kodexu nikde konkrétně vymezen. Přesto z těchto předpisů lze dovodit, že základní povinností advokáta je přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu poctivým, čestným a slušným chováním (viz čl. 4 odst. 1 etického kodexu). Jak přitom konstatoval Ústavní soud, pro advokáta, který je činný v právním státě, nemůže být obtížné nebo neobvyklé zjistit, které způsoby chování a jednání a které hodnoty mravnosti a lidské důstojnosti je třeba respektovat, aniž by byly výslovně vypočteny v jednotlivých ustanoveních, což ostatně není vůbec možné (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 11. 1998, sp. zn. I. ÚS 393/98). A uvedené se vztahuje též na verbální vyjádření, neboť pro advokáta nemůže být obtížné rozlišit slušný projev a projev, který se vyznačuje vulgárností či nedůvodnou agresivitou.
67. Důležitost zachování důstojnosti advokacie jako svébytného právního stavu lze dovozovat také obecně z jejího výsadního postavení při poskytování právní pomoci. Pouze instituce důstojná, tj. taková, která se nevyznačuje neodborností či nedůvěryhodností, může řádně zabezpečovat poskytování právní pomoci v jednotlivých kauzách.

I proto zákon o advokacii vyzdvihuje nezbytnost zajištění nezávislosti advokáta, jejíž podstatu opakovaně potvrdila též soudní judikatura (za všechny srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2008, sp. zn. II. ÚS 2894/08). Výsadu nezávislosti advokacie takto lze chápat za jednu stranu mince, které odpovídají povinnosti advokáta, mj. též povinnost svým chováním a vystupováním zachovávat důstojnost advokátského stavu jakožto privilegovaného stavu při poskytování právní pomoci.“

68. Žalobce *ve druhé žalobní námitce*, namítá, že předmětný tweet nebyl sepsán a zveřejněn v souvislosti s výkonem advokacie.
69. Kárným proviněním je podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem. Zákon o advokacii přitom v ustanovení § 1 odst. 1 vymezuje svou věcnou působnost tak, že upravuje podmínky, za nichž mohou být poskytovány právní služby, jakož i poskytování právních služeb advokáty (pro tuto činnost zavádí legislativní zkratku „výkon advokacie“). Z tohoto rozsahu věcné působnosti zákona o advokacii vyplývá, že kárným proviněním může být pouze konání či opomenutí, které má souvislost s výkonem advokacie v tomto smyslu.
70. Ačkoli dikce zákona o advokacii hovoří o postupu advokáta při výkonu advokacie, etická pravidla a kárná i soudní praxe tuto povinnost částečně rozšířila též na chování advokátů v běžném občanském životě. Jak nejprve uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 As 34/2003 – 27, *„pokud ustanovení § 17 zákona o advokacii ukládá advokátovi povinnost chovat se při výkonu svého povolání - advokacie určitým způsobem, pravidla profesní etiky jej zavazují k určitému chování nejen při výkonu advokacie, ale i v soukromé sféře, přičemž hlavním důvodem je ochrana advokátního stavu a ochrana veřejných zájmů, přičemž z těchto hledisek je třeba požadavky vymezené v čl. 4 odst. 1 pravidel, tedy všeobecné požadavky na poctivé, čestné a slušné chování advokáta, chápat jako generální skutkovou podstatu pokrývající pravidla v celé jejich šíři. Požadavky poctivosti, čestnosti a slušnosti platí tedy nejen pro výkon advokacie, ale i pro soukromý život advokáta, pro vztahy k jeho soukromým věřitelům a dlužníkům, pro jeho projevy na veřejnosti, pro jeho chování ve společenském styku apod.“*
71. Nejvyšší správní soud částečně tento závěr korigoval v rozsudku ze dne 12. 3. 2009, 6 Ads 73/2008 – 77 (shodně viz též rozsudek ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 As 54/2017 – 29), ve kterém uvedl, že *„Nejvyšší správní soud se sice ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 As 34/2003 – 52, vyslovil pro co nejširší pojetí pojmu „výkon advokacie“ v tom smyslu, že výkonem advokacie je třeba rozumět veškeré úkony, které souvisejí s poskytnutím právní služby advokátem, nikoliv pouze úkon poskytnutí služby samotné, přičemž ona souvislost může být i dosti vzdálená. Nicméně stále platí, že vazba jednání, které se klade v kárném řízení za vinu, na výkon advokacie (byť v širokém pojetí) musí existovat. Přitom nelze přehlédnout, že některé povinnosti stanovené zákonem o advokacii advokátům předpokládají zcela zjevně zvýšenou míru vazby na výkon advokacie stricto sensu, tedy na přímé poskytnutí právní služby advokátem.“* (pozn. zvýraznění doplněno soudem).
72. Městský soud se ztotožňuje s uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu, že vazbu jednání na výkon advokacie je nutno hodnotit v širokém pojetí. Dle soudu si advokát musí být vědom, že advokátem není pouze při bezprostředním výkonu advokacie, nýbrž jím zůstává i v dalších situacích, při nichž činí úkony, které přímou vazbu na výkon advokacie sice nemají, avšak mohou být spojovány s povoláním advokáta a advokátním stavem jako celkem. I v těchto situacích se advokát musí chovat tak, aby svým jednáním nesnižoval důstojnost advokacie ve smyslu čl. 4 etického kodexu, a pokud tak nečiní, musí být srozuměn s tím, že může být kárně postižen bez ohledu na skutečnost, že dotčené projevy chování neučinil v přímé souvislosti s výkonem advokacie (viz též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2018, č. j. 9Ad 10/2015 – 122).

73. Tuto souvislost s výkonem advokacie, jak judikoval městský soud již dříve, lze shledat i v pouhém odkazu na skutečnost, že se jedná o advokáta. Například podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2018, č. j. 9Ad 10/2015 – 122, byla spojitost mezi vytýkaným jednáním a výkonem advokacie naplněna tím, že v zápatí advokátkou psaných e-mailů byl vždy přidán odkaz na internetové stránky, na nichž se žalobkyně prezentovala jako advokátka. Jakýkoli čtenář uvedených emailů tedy mohl seznat, že jejich pisatelka je advokátkou a uvedené projevy si spojit s negativním hodnocením advokátního stavu jako celku. Nadto za situace, kdy dotčená komunikace probíhala v rámci společenství vlastníků jednotek, kde žalobkyně nejen bydlí, ale provozuje též svoji advokátní kancelář, se podává, že všichni adresáti daného mailu museli být velmi pravděpodobně seznámeni s tím, že žalobkyně je advokátkou. Rovněž ve věci sp. zn. 9 Ad 17/2018 shledal zdejší soud spojitost s výkonem advokacie v situaci, kdy žalobkyně, prezentující se veřejně jako advokátka, prostřednictvím svého účtu na sociální síti Facebook, zveřejnila pod fotografií starosty jedoucího na velbloudovi hanlivý komentář.
74. Poukaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2022, č. j. 9Ad 5/2019 – 184, naopak není případný, neboť soud ve věci verbálního projevu proti velvyslanci Turecké republiky učiněného během shromáždění občanů s názvem „Veřejné čtení“, neshledal žádnou vazbu (byť v širokém pojetí) mezi vytýkaným jednáním a výkonem advokacie, když žalobkyně byla na setkání pozvána jako host z důvodu své politické angažovanosti, přičemž z obsahu spisu nebylo lze nijak dovodit, že by veřejnost vnímala jednání žalobkyně ve spojení s jejím profesním postavením advokátky.
75. V nyní projednávané věci byl v žalobcově profilu na Twitteru uveden odkaz na jeho webové stránky, na nichž prezentuje a nabízí své advokátní služby. V době zveřejnění tweetu bylo na tomto profilu uvedeno v popisu profilu „advokát“. Printscreen profilu tohoto znění je přílohou „D“ kárné žaloby, a je z něj zjevné, že označení advokát a odkaz na internetovou stránku, byl v profilu uveden nejméně do 1. 3. 2019. Na profesi advokáta rovněž nepřímo poukazuje profilová fotografie žalobce, na níž drží Úplné znění zákona, vydávané nakladatelstvím Sagit a úvodní fotografie na profilu, na které je zeď Právnické fakulty Masarykovy Univerzity v Brně takto označena. Toto uvádí i kárná žaloba, prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí a žalobce toto nijak nerozporoval a nenamítal (jak je patrné například z odvolání podaného žalobcem: „... *samotná skutečnost, že odkazují v informacích na svou profesi, ještě neznamená, že má vyjádření jsou tedy činěny v souvislosti s touto profesí* ...“ nebo „... *tedy at' už jsem měl na profilu uveden odkaz na svou advokátní kancelář, či bych dané neměl, nic by dané neměnilo na tom, že by každý věděl, že jsem advokát*“). Vzhledem k tomuto má soud za prokázané, že profil odkaz na webové stránky advokátní praxe žalobce a označení „advokát“ skutečně obsahoval. Jaký je současný stav profilu žalobce je pro posouzení věci irelevantní.
76. S odkazem na shora uvedené soud uzavírá, že vazbu jednání, které bylo v kárném řízení žalobci kladeno za vinu, na výkon advokacie (byť v širokém pojetí) shledal a *druhé žalobní námitce* nepřisvědčil.
77. Soud nepřisvědčil ani *třetímu bodu žaloby*, kdy žalobce poukazoval na nedostatečné zjištění skutkového stavu vzhledem k neprošetření faktické existence osoby stěžovatele. Jelikož je kárné řízení zahájeno dnem, kdy byla kárná žaloba žalované doručena, nelze správním orgánům ukládat povinnost zaobírat se existencí osoby stěžovatele. Nad to soud doplňuje, že existence stěžovatele a samotné stížnosti není výlučným podkladem pro podání kárné žaloby, neboť kárné řízení lze zahájit i bez jakékoliv stížnosti. Prokázat zveřejnění tweetu ve smyslu, že jej viděly konkrétní osoby, jak požaduje žalobce, je v daném případě rovněž nadbytečné, protože zveřejněný výrok je veřejně přístupný (a i nyní dohledatelný) na Twitteru a zjišťovat existenci skutečných osob není nutné (a v tomto případě ani představitelně možné). Soud připouští, že ukazatel 1 500 označení příspěvku palcem nahoru, tedy vyjádření, že se příspěvek těmto osobám líbí (označeno jako „like“) není ekvivalentem 1 500 skutečných osob, nýbrž 1 500 twitterových profilů, za kterými 1 500 skutečných

osob stát může, ale nemusí. Ani toto ale není pro posouzení kárného provinění relevantní. Soud již dříve judikoval, že i v případě e-mailových zpráv, které nebyly veřejně přístupné (žalovaná byla s obsahem dotčené korespondence seznámena na základě podnětu soukromé osoby, která danou konverzaci žalované předložila) jde o kárné provinění (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2018, č. j. 9Ad 10/2015 – 122).

78. Žalobce v posledním, *čtvrtém bodu* namítá, že žalovaná ani neuvedla posouzení toho, v čem konkrétně a v jakém rozsahu bylo předmětným tweetem zasaženo do důstojnosti advokátního stavu.
79. Závažnost zaviněného porušení povinnosti zákon o advokacii ani jiný právní předpis výslovně neupravuje, platí však, že je hodnocena podle řady kritérií, které umožňují hodnotit význam chráněného zájmu a nastalé nebo hrozící následky. Vždy je nezbytné přihlídnout ke způsobilosti závadného chování advokáta poškodit advokátní stav a vždy je v kárné praxi zkoumána vazba jednání, které se klade v kárném řízení advokátovi za vinu, na jeho činnost v postavení advokáta (viz též Čermák, K., Vychopeň, M. a kol.: *Zákon o advokacii*. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012.). V posuzovaném případě bylo narušení důstojnosti advokátního stavu kárným senátem shledáno v použití vulgarismu a existenci znaků xenofobie (ke znakům xenofobie viz výše).
80. Vulgarismus byl ve tweetové zprávě skutečně použit a ani žalobce toto nijak nerozporuje. Je právem výkonu samosprávy žalované, aby stanovila hranice advokátní etiky, i pokud jde o slušnost a důstojnost projevu advokáta. V návaznosti na listiny, kterými bylo při jednání kárného senátu dne 7. 6. 2019 provedeno dokazování (mj. fotokopii článku e-pravo.cz z 13. 5. 2019, sepsaného místopředsedou ČAK JUDr. Tomášem Sokolem na téma „Prostituce dnes a zítra“ - viz strana 2 prvostupňového rozhodnutí), soud poznamenává, že použití vulgarismů ve veřejném prostoru by mělo být posuzováno vždy s ohledem na kontext a jeho význam ve sdělení. Je třeba uvážit, zda se jedná o použití samoučelné či zda jeho prostřednictvím vedl autor čtenáře k vnímání obsahu sdělení s ironií a nadsázkou, tedy s cílem upozornit čtenáře na pokrytectví a absurditu situace. V takovém případě se jedná o v odpovídajícím kontextu zasazené, hraniční vyjádření kritického postoje autora k aktuálnímu dění ve společnosti, např. k uprchlické krizi a postavení se části společnosti k jejímu řešení. Je proto žádoucí, aby žalovaná přistupovala k obdobným případům obdobně a nastavením mantinelů dala svým členům zřetelně najevo, jaké chování a jednání je ve veřejném prostoru přípustné a jaké již nikoli.

VIII. Závěr a náklady řízení

81. S ohledem na shora uvedené soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. Bude nyní na žalované, aby náležitě zdůvodnila, v čem spatřuje ve vytýkaném jednání znaky xenofobie, odstranila neurčitost výroku doplněním konkrétního odstavce v článku 4 etického kodexu a důkladně posoudila, zda dané jednání naplňuje definici kárného provinění, tedy zaváženého nebo opakovaného zaviněného porušení povinností.
82. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3 000 Kč. Vynaložení další nákladů žalobce neprokázal; žalobcem požadovaná náhrada nákladů řízení paušální částkou není, dle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, možná. „*Soud ve správním soudnictví nemůže přiznat procesně nezastoupenému navrhovateli (potažmo žalobci) náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, nýbrž musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení navrhovatel (potažmo žalobce) soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Použití § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (v*

novelizovaném znění účinném od 1. 7. 2015) na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, 6 As 135/2015-79, ze dne 25. 8. 2015).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2022

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu